

Ut pakjun van de Domenee

Gaart gung in de oorlog nog wel us slagten bie de boeren, klandestien vaneigen! Toen zu op un dag bie un boer ut karwei 'eklaort han, vreug de boer hum; „Gaart, wil jie veur mien un pakjun naor de Domenee brengen?“ „Netuurluk wi'k dat wel,” zei Gaart.

door werkgroep Dialect en Folklore

Der worren un paor lekkere, grote stukken vlees in 'epakt, veur de Domenee. Gaart kreeg oek wat, veur hum eigen, wat botten en vellen! Gaart dur van deur, op de fiets. Hie vertelde laoter; „An de ene kaant van ut stuur hung un pakjun en an de aare kaant oek. En dan stootte ik mit mien ene knie dur tegen an en dan zei ik 'Domenee' en dan mit de aare knie en dan zei ik 'Gaart'. Ut was nog un heel end naor huus en ik mar in mun eigen: Domenee- Gaart, Domenee-Gaart, Lao'k noen in de war kommen!

Un paor weken laoter ziet Gaart die boer weer. „Gaart”, zei die boer, „Hei jie dat pakjun wel naor de Domenee 'ebrocht?“ „Jazeker he'k dat!” zei Gaart. „Waorum vraag jie dat an mien?“ „Hie het mien der nog nooit veur bedankt.” zei die boer. „'t Is toch heel bar oek,” zei Gaart, „en dan die luu mer preken over dankbaor wezen!”